

Capitolul 14

Jertfa pentru vină

(Levitic 5.6-19; 6.1-7)

Ne-am ocupat până acum cu jertfa pentru păcat, așa cum este ea prezentată în capitolul 4 și 5.1-13. Primele versete ale capitolului 5 arată un caracter amestecat, căci este vorba de jertfa pentru păcat dar și jertfa pentru vină. În textul citit astăzi este vorba numai de jertfa pentru vină. Cuvântul ebraic tradus prin „vină” înseamnă: să fii dator față de cineva căruia îi datorezi ceva. Și din aceasta vedem că este o diferență între jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat. Cuvântul jertfă pentru păcat spune deja că este vorba de păcat și de nimic altceva, în timp ce la jertfa pentru vină, vina stă pe prim plan. Sunt două lucruri strâns legate unul de altul, dar care nu sunt aceleași. Cu ocazia cercetării jertfei pentru păcat am văzut că este vorba de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, lucruri care sunt în contrast cu natura sfântă a lui Dumnezeu și a locuirii Sale în mijlocul poporului. În Exod 29 am văzut că pe baza arderii-de-tot Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului și Aaron și fiii lui puteau fi consacrați ca preoți ai Săi. Însă când Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său, ar trebui ca starea acestui popor și lucrurile care se petrec acolo să fie potrivite cu natura Sa sfântă. Aceasta este subliniat prin textul din epistola către Evrei: „și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” și „în aceia, care se apropie de Mine, vreau să fiu sfințit”. Acest caracter al păcatului cu privire la natura sfântă a lui Dumnezeu l-am privit în capitolul 4 și 5.1-13. Nu este vorba acolo de un anumit păcat, ci în general de tot ce se ridică împotriva poruncilor și rânduielilor Domnului și de aceea nu pot fi îngăduite în prezența Sa, în timp ce Dumnezeu ține seama de capacitatea fiecăruia. Un preot trebuia să aducă o jertfă mult mai mare decât cineva din popor.

Vedem aici însă o altă parte a păcatului, care de cele mai multe ori, însă nu totdeauna, stă în legătură cu jertfa pentru păcat. Este vorba de vina care reiese prin aceea că cineva păcătuiește prin vinovăția față de Dumnezeu sau față de aproapele. „Aproapele” sunt frații și surorile, aceia care și ei aparțin poporului lui Dumnezeu. Desigur, lucrurile nu se limitează aici, însă acest caz ne este prezentat în primul rând. Se spune clar că este păcat, însă la aceasta se adaugă că într-o vină față de altul reiese și vina față de Dumnezeu. Dacă eu sunt necredincios în ceva care aparține lui Dumnezeu sau nu-I dau ceva care este un drept al Lui, atunci eu păcătuiesc. Însă eu mă încarc cu o vină, căci sustrag ceva de la Dumnezeu. Și atunci când eu rețin ceva unui frate, unei surori sau unui om din lume, îi sunt cu ceva necredincios sau nu-i dau ceva care i se cuvine, atunci aceasta este păcat, însă în același timp și vină. Este chiar un păcat așa de mare, încât Dumnezeu privește acest caz - faptul că eu am fost necredincios față de un frate sau o soră sau nu le-am dat ceva, ca și cum l-am furat pe El. Vom vedea aceasta și în a doua parte, unde se spune: „Când cineva va păcătui și va săvârși o nelegiuire față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat...” Jertfa pentru vină cerută în acest caz este aceeași ca și cea în cazul când l-am fost necredincios sau l-am furat ceva.

În legătură cu aceasta vedem ceva nou. Când prin păcatul meu cineva este păgubit - fie Dumnezeu, fie oamenii - atunci nu este suficient ca eu să mă judec în lumina lui Dumnezeu. Într-adevăr, și aceasta este necesar, ca eu să mă reîntorc înapoi la cruce ca să recunosc cât de îngrozitor este păcatul înfăptuit, prin aceea că eu văd cât de mult a trebuit Domnul să sufere pentru

aceasta, însă și cât de desăvârșit de suficientă a fost lucrarea însăși pentru acest păcat. Însă în același timp eu trebuie nu numai să recunosc că am făcut o greșală, ci eu trebuie și să repar ceea ce am făcut greșit. De îndată ce este vorba despre vină, cărmuirea lui Dumnezeu intră în acțiune și sub această cărmuire trebuie reparată orice greșală. Vedem aici principiile date de Dumnezeu în această privință. Sunt convins că dacă ne ținem de aceste principii, relațiile dintre credincioși ar fi mult mai bune, atunci nu va rămâne nici o problemă nerezolvată, ci toate vor fi ordonate potrivit unei conștiințe duhovnicești. Dumnezeu Însuși ne-a dat exemplul, cum trebuie să fie puse toate în ordine potrivit gândurilor Sale - sau mai bine, că Domnul Isus ne-a dat exemplul la cruce. El nu a reparat numai ceea ce omul a stricat (El Se plânge în Psalmul 69: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am luat“), ci El a plătit înapoi mai mult decât noi am răpit. În modul de exprimare al jertfei pentru vină se spune: El a adăugat a cincea parte. Vedem aceasta în Ioan 13.31: „Acum Fiul Omului este slăvit (la cruce) și Dumnezeu este slăvit în El“. Acolo El a descoperit pe Dumnezeu în toată slava Sa, așa că slăvirea lui Dumnezeu la cruce a fost mai mare decât dezonorarea Sa prin păcat. În arderea-de-tot, unde ne este prezentat lucrul acesta, am văzut rezultatul. Toate binecuvântările pe care le avem sunt un rezultat al faptului că Dumnezeu este pe deplin satisfăcut și ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit, încât noi suntem acum mult mai plăcuți în ochii Săi, decât a fost Adam înainte de căderea în păcat.

Dacă și noi ne-am comporta așa unii cu alții, în mod sigur problemele vor fi rezolvate. Când fratele pe care l-am nedreptățit vede că din pricina aceasta eu mă smeresc și îi mărturisesc deschis că am păcătuit, fără să îndreptățesc ceva și îi dau înapoi ceea ce i-am luat și mai adaug douăzeci de procente, atunci harul, care iese la iveală din comportarea mea și din smerirea mea de bunăvoie, îi va încălzi inima. Aceasta va face ca el să aibă o părere mai înaltă despre mine, decât aceea pe care a avut-o mai înainte, pentru că el vede în mine harul lui Dumnezeu. El mă va prețui și mă va iubi, așa cum n-a făcut-o niciodată mai înainte.

Dacă în mijlocul nostru se găsesc așa de multe probleme de genul acesta nerezolvate, aceasta este consecința faptului că noi sau nu cunoaștem această rânduială sau nu o luăm în seamă. Cât de importante sunt ele, se vede din faptul că Dumnezeu dă două noi descoperiri cu privire la jertfa pentru vină. Tot capitolul 4 și primele 13 versete din capitolul 5 alcătuiesc o descoperire a lui Dumnezeu către Moise. Însă în capitolul 5.14 unde începe jertfa pentru vină, citim: „Și Domnul a vorbit către Moise și a zis“. Această expresie este în Pentateuh, cele cinci cărți ale lui Moise, totdeauna o dovadă că începe o nouă secțiune a cărții. În afară de aceasta se mai găsește în capitolul 6.1, unde este tratată partea a doua a jertfei pentru vină: „Și Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis“. În prima parte se vorbește de faptul că noi am păcătuit față de Dumnezeu. Când, după aceea, este vorba de păcătuirea față de frați sau față de surori, Dumnezeu consideră aceasta atât de important, încât El dă o nouă descoperire în privința aceasta. Această realitate ar trebui să ne vorbească foarte serios, ca și noi să vedem ce înseamnă când păcătuim unii împotriva altora. Dumnezeu Se face una cu ai Săi. În Faptele Apostolilor 9 vedem că Domnul Isus vede ceva care s-a îndreptat împotriva unuia din ai Săi, în așa fel ca și cum I s-ar fi făcut Lui Însuși. El spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?“ El însă a spus: „Cine ești Tu, Doamne?“ Răspunsul este: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești“. Saul nu prigonea pe Isus cel slăvit, căci aceasta era imposibil, ci pe ai Săi care erau aici pe pământ. Însă ceea ce făcea el pe pământ alor Săi, Domnul simte ca și cum Lui însuși I s-ar face, căci ei sunt trupul Lui, Îi aparțin. Acesta este marele principiu pe care îl vedem aici.

Mai întâi citim cuvintele: „Când cineva se poartă în mod necinstit și păcătuiește fără să știe față de lucrurile sfinte ale Domnului ...“ (Levitic 5.15) Asta înseamnă deci că noi am luat ceva de la Dumnezeu, care era pus deoparte pentru El, căci „sfânt“ înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu. Deci noi am luat de la Dumnezeu ceva care Îi aparținea. Este o întrebare importantă pentru noi, dacă ne-am gândit vreodată în această privință și este întipărit în inima și în conștiința noastră ce este proprietate a lui Dumnezeu și asupra căreia El are dreptul.

Marele principiu îl vedem în 1 Corinteni 6.20: „Voi ați fost cumpărați cu un preț“. Deci noi nu ne aparținem, ci suntem proprietate a Sa. Dacă eu sunt proprietate a Domnului Isus, atunci tot ceea ce sunt eu, trupul meu și aptitudinile lor, ca și tot ce eu am din bunurile pământești, nu aparțin Domnului Isus? Când toate acestea eu le folosesc pentru mine însumi și le privesc ca pe o proprietate a mea, nu fur eu ceva ce Îi aparține și este pus deoparte pentru El? La Israel, aceasta ne este pusă foarte clar înainte, în Levitic 25.23: „Căci țara este a Mea, iar voi sunteți ca niște străini și ca niște oaspeți ai Mei“. În altă parte Dumnezeu spune că poporul trebuie să posede țara ca moștenire, însă ca administratori ai Săi, care trebuiau s-o lucreze și s-o păzească. Tot așa a dat Dumnezeu lui Adam, în Geneza 2, misiunea ca să lucreze și să păzească grădina. Când eu trebuie să lucrez și să păzesc ceva pentru Dumnezeu, atunci aceasta înseamnă că eu sunt administratorul Său și că tot ceea ce mi s-a încredințat este proprietate a Sa.

La acest principiu se referă Domnul Isus în pilda cu administratorul necredincios din Luca 16. Aceasta este o imagine a omului în general și a lui Israel în special. Omul a primit ca administrator de la Dumnezeu bunurile pământești ca să le păzească și să le administreze, însă el a întrebuițat pentru sine aceste lucruri ale Domnului său. De aceea Dumnezeu spune omului: „Tu nu mai poți fi administrator“. Puțin mai departe Domnul Isus spune: „Dacă nu ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?“ „Al vostru“ sunt bunurile duhovnicești, pe care Domnul ni le-a câștigat și pe care Tatăl ni le dă ca unor copii ai Săi. Ca simbol al acestora, Israel trebuia să dea a zecea parte din tot ceea ce primea, din animale, din recoltă etc. Ultimele versete din Levitic vorbesc despre zeciuală. În rest, tot capitolul 27 tratează lucrurile care stau în legătură cu jertfa pentru vină, adică lucrurile care sunt consacrate Domnului, acelea pe care Dătătorul le primește înapoi. El trebuie atunci să plătească prețul vânzării, și pe deasupra a cincea parte. Dacă noi luăm ceva care aparține Domnului, ar trebui să plătim și să adăugăm pe deasupra 20 la sută, așa cum am citit și în legătură cu jertfa pentru vină.

În Levitic 27.30-33 se spune mai departe: „Orice zeciuală din ogor, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este sfântă Domnului. Dacă cineva vrea să răscumpere ceva din zeciuală lui, să mai adauge o cincime. Orice zeciuală din cirezi și turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuală sfințită Domnului. Să nu se cerceteze dacă animalul este bun sau rău și să nu se schimbe; dacă se înlocuiește unul cu altul, și unul și celălalt va fi sfânt și nu vor putea fi răscumpărați“.

Vedem deci aici principiul. Ca urmare a faptului că totul aparținea Domnului, ei trebuiau să dea a zecea parte. În timpul foametei din Egipt, Iosif dă grâu egiptenilor în numele lui Faraon și prin aceasta cumpără țara lor. Începând din acest moment, egiptenii trebuiau să dea lui Faraon 20 la sută, a cincea parte din recoltă. Prin aceasta ei recunoșteau că atât țara, cât și ei erau proprietate a lui Faraon, căci prin grâul acela, el i-a cumpărat și pe ei. Acesta

este deci marele principiu care este prezentat aici conștiinței noastre: am fost noi credincioși în cele ce aparțin lui Dumnezeu și am dat noi lui Dumnezeu ce era al Lui sau am luat ceva pentru noi înșine din ce aparținea lui Dumnezeu?

Este vorba aici de „lucrurile sfinte ale Domnului“. Sfânt înseamnă: pus deoparte pentru Dumnezeu. Despre aceasta vorbește de exemplu capitolul 27. Eu însumi pot să mă sfințesc, să sfințesc casa mea, un ogor sau un animal. Dacă mai târziu eu îmi revendic dreptul asupra lor, atunci eu păcătuiesc în ceva „sfânt“, adică privitor la lucrurile puse deoparte pentru Dumnezeu, pe care eu le-am închinat odinioară Domnului prin devotamentul inimii. Începând cu versetul 25 este vorba însă de lucrurile asupra cărora Domnul are totdeauna dreptul și anume întâiul-născut și zeciuală. Eu păcătuiesc, deci, prin aceea că folosesc ceva din ceea ce Dumnezeu are întotdeauna dreptul de întâietate, de exemplu întâiul-născut - și acesta sunt eu însumi, căci aparțin de „adunarea celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri“ (Evrei 12.23) sau folosesc pentru mine însumi zeciuală și în felul acesta nu recunosc în mod practic dreptul lui Dumnezeu. Acesta este un gând foarte serios! Cine dintre noi îndrăznește să spună că nu a făcut așa? Cine dintre noi este astăzi vinovat prin faptul că a păcătuțit în lucrurile sfinte ale Domnului?

Într-adevăr, Domnul înțelege că noi am făcut așa în mod inconștient, adică nu cu intenție. La toate jertfele pentru păcat am văzut că Dumnezeu nu îngăduie ca cineva din poporul Său să calce de bunăvoie vreuna din poruncile Sale sau să fure ceva care Îi aparține. Și nici noi nu putem îngădui, dacă am cunoscut harul și dragostea lui Dumnezeu și a Domnului Isus, care a dat tot ce a avut El, ca să ne facă bogați. „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Corinteni 8.9). Vedem aceasta și în Matei 13, în pilda negustorului care căuta mărgăritare frumoase și care a vândut tot ce a avut ca să posede mărgăritarul. De aceea Domnul Isus a mers la cruce și a dat torul, chiar viața Sa și după aceea S-a făcut rob pentru totdeauna (compară cu Exod 21.5-6), ca astfel noi să obținem plinătatea binecuvântărilor, care erau partea Sa în casa Tatălui. Nici o creatură - nici măcar arhanghelii Mihail și Gabriel -n-a avut vreodată parte de acestea, însă nouă El a vrut să ni le dea! în lumina acestui har, cine poate să-I răpească ceva în mod conștient sau refuză să-I dea ce este dreptul Lui? Dacă privim la harul Domnului Isus, nu putem crede că cineva care Îl cunoaște ca Mântuitor, ar fi în stare de așa ceva. Chiar cu privire la semenii noștri, ne vine greu să ne așezăm în situația altora și să înțelegem starea, nevoile și sentimentele lor.

Așa este și cu privire la Dumnezeu. Nu sunt străngerile noastre laolaltă de duminică dimineața, care ar trebui să fie totuși ore de adorare, dovadă că inimile noastre sunt egoiste? Nu este așa că noi, acolo unde Domnul Isus ne invită la Sine și ne roagă: „Face-ți aceasta în amintirea Mea“, deseori n-o facem spre amintirea Sa și a lucrării Sale, ci ne strângem pentru amintirea mântuirii noastre? Nu ne gândim noi deseori aproape exclusiv numai la rezultatele pe care le-a adus lucrarea Sa pentru noi? În ce măsură ne ocupăm cu dragostea Sa și cu slava Persoanei Sale, așa cum se arată ea pe cruce, și cu suferințele și moartea Sa? Rugămintea Sa este: „Să faceți aceasta în amintirea Mea“. Nu este adevărat că noi așa de repede ne întoarcem spre ceea ce noi am primit, aceasta fiind o dovadă a egoismului inimii noastre? Nu este practic așa, că în viața noastră deseori ne preocupăm cu ceea ce am primit, cu ceea ce dorim sau cu ceea ce considerăm necesar și rugăm pe Dumnezeu pentru aceasta, în timp ce ne gândim puțin la ceea ce El are ca un drept al Său.

Înainte cu câțiva ani am întrebat pe un tânăr cu prilejul înmormântării

tatălui său, dacă îl cunoaște pe Domnul Isus. El a răspuns că știe că este mântuit. Însă El a adăugat: „Nu trebuie să vorbești cu alții totdeauna despre Domnul Isus sau despre Evanghelie. Nu trebuie neapărat să vestești vecinului Evanghelia, așa cum face fratele meu“. I-am răspuns: „Trebuie să trag concluzia din aceasta că tu ai primit cu plăcere din mâna Domnului mântuirea ta veșnică, însă în afară de aceasta tu nu mai vrei nimic. Tu vrei cu plăcere să fii legat de Domnul Isus, atâta timp cât este vorba de propriul tău interes, nu însă când tu, din această cauză, vei fi poate batjocorit sau dacă vecinul tău nu ar mai fi așa de prietenos cu tine“. Nu este aceasta deseori starea inimii noastre? Dumnezeu ne prezintă aici aceasta înaintea ochilor noștri. El ne amintește că are anumite drepturi și că El, chiar dacă este nemărginit de îndurător, trebuie să intervină în cârmuirea Sa, dacă aceste drepturi sunt disprețuite.

Pentru înțelegerea omenească, harul acesta este într-adevăr nemărginit, însă harul Său are totuși un sfârșit, pentru că nici harul și nici dragostea lui Dumnezeu nu vor putea vreodată să stea în opoziție cu sfințenia și dreptatea Sa. Cu toate că hotarele harului și ale dragostei lui Dumnezeu întrec mult înțelegerea noastră, ele sunt totuși prezente. Oricine a cunoscut câtuși de puțin harul și dragostea Sa este mereu copleșit de bogăția lor. Dacă facem voia Sa și trăim în părtășie cu El, obținem cele mai bogate binecuvântări. Nu există binecuvântare mai mare decât atunci când ne găsim în prezența Sa. Dacă El trebuie să Se preocupe de noi numai în dragoste și har, atunci este binecuvântare din belșug; practic, noi posedăm cerul pe pământ. O parte esențială a acestora, pe care noi le vom cunoaște în casa Tatălui, pot să fie deja aici pe pământ partea noastră, dacă ne predăm cu adevărat Lui în totalitate, facem numai ceea ce învățăm din părtășia cu El și privim totul cu ochii Săi și le judecăm așa cum le judecă El. Dacă nu facem așa, noi înșine avem pagubă din aceasta.

Gândul acesta este valabil și pentru străngerile noastre laolaltă de duminică dimineața. Dacă ne preocupăm aproape tot timpul cu noi înșine, cu binecuvântările noastre și cu mântuirea noastră, atunci noi însuși suferim cea mai mare pagubă. Însă și Domnul Isus va fi micșorat, pentru că noi nu facem ceea ce dorește El și anume să ne gândim la El și la moartea Sa. Dumnezeu este lipsit de ceva, pentru că noi nu-I dăm ceea ce El dorește: „Tatăl caută astfel de adoratori ... aceia care se închină Lui în Duh și în adevăr“; și nu este nici o adorare dacă noi spunem: noi suntem mântuiți prin harul Său.

În cele din urmă și noi suntem lipsiți, pentru că Dumnezeu nu lasă nerăsplătit pe acela care Îi dă ceva. Cine dă ceva lui Dumnezeu, el însuși primește, ca odinioară împărăteasa din Seba. Ea a dat lui Solomon un cadou, din mirodeniile care niciodată n-au fost în cantități așa de mari în Ierusalim. Însă împăratul Solomon i-a dat tot ce a dorit ea și, în afară de aceasta, el i-a dat după posibilitățile lui. Cu toate că ea i-a dat așa de multe, ea s-a întors înapoi mult mai bogată decât venise. Dumnezeu nu a primit nimic de la vreun om, ca să nu-i fi dat înapoi însutit. Poate că nu i s-a dat imediat, însă i s-a dat cel puțin însutit sau mai bine-zis înmiit, căci măsura este nelimitată. Dumnezeu dă după posibilitățile Sale, și cine poate măsura bogăția Sa?

Aici însă se tratează partea opusă, adică realitatea că noi am reținut pe nedrept ceva de la Dumnezeu, asupra căruia El are dreptul Său. Am citit deja: „Când cineva se poartă în mod necinstit și păcătuiește fără să știe față de lucrurile sfinte ale Domnului“. Am citat și versetele din 1 Corinteni 6: „Voi ați fost cumpărați cu un preț; slăviți deci pe Dumnezeu în trupurile voastre“. Cunoaștem și primele versete din Romani 12, unde se spune că noi trebuie să

prezentăm trupurile noastre ca pe o jertfă vie, sfântă, care este plăcută lui Dumnezeu și trebuie să cercetăm care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Se pune totuși întrebarea: am făcut eu aceasta? Am privit eu trupul meu ca pe o proprietate a Domnului Isus și l-am pus la dispoziția Lui, așa ca El să-l poată folosi la ceea ce El vrea? Am pus eu la dispoziția Lui aptitudinile mele, priceperea mea, puterea mea de lucru, poate puterea trupului meu, da, toate capacitățile mele, pentru că El prin sângele Său a câștigat dreptul asupra mea? Am pus eu la dispoziția Lui tot ceea ce am din bunurile pământești? Dacă eu sunt proprietate a Lui, atunci și aceste lucruri sunt proprietate a Lui! Nu ne-a făcut El administratori și ai acestor lucruri pământești?

Aș vrea să amintesc ce mi-a povestit fratele Johannes Meminga, despre părinții săi. Tatăl său era un muncitor simplu în Jengum, EAST Friesland. Sâmbătă seara, când venea acasă cu salariul, se așeza la masă cu soția sa. Atunci, mai întâi era pusă deoparte o anumită sumă pentru Domnul. Apoi reflectau asupra a ceea ce trebuiau să cumpere săptămâna viitoare și împărțeau în mod corespunzător banii rămași. După aceea verificau încă o dată fiecare sumă a lor, dacă nu cumva se mai poate trage ceva care să poată fi adăugat la suma anumită pentru Domnul. Așa făceau ei în fiecare săptămână. Ei erau conștienți că erau administratori ai Domnului și că aveau voie să folosească pentru ei înșiși numai ceea ce Domnul le dădea în acest scop.

Am întrebuințat eu cu adevărat în slujba Sa darurile duhovnicești pe care El mi le-a dat sau le-am întrebuințat pentru mine însumi? Am întrebuințat eu în slujba Sa, cunoștința și înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu, pe care mi le-a dat Dumnezeu Duhul Sfânt? Am recunoscut eu că acestea vin de la El și că eu le pot întrebuința numai ca administrator al Său? Sau le-am întrebuințat pentru mine însumi, ca să posed ceva, că poate în felul acesta să strălucesc sau prin acestea să devin bogat? Prin aceasta înțeleg, desigur, a fi bogat în ochii oamenilor, ca și cum eu aș fi ceva sau aș poseda ceva - nu bogat în Domnul Isus, căci acesta este scopul pentru care El îmi dă ceva.

Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să se așeze în lumina Sa, ca să se cerceteze dacă a dat totdeauna Tatălui ceea ce era al Său și dacă a adus totdeauna Domnului Isus ceea ce era al Său. Dacă nu este așa, atunci „să aducă Domnului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur din turmă, după prețuirea ta, în sicli de argint, după siclul sfântului locaș“ (Levitic 5.15). Primul este un berbec fără cusur ca jertfă pentru vină. Pe lângă aceasta, așa cum s-a spus, nu se face nici o diferențiere cu privire la poziția pe care o ocupă fiecare, ci jertfa este aceeași pentru toți, căci este vorba de o vină față de Dumnezeu. Dumnezeu hotărăște care este pedeapsa potrivită pentru aceasta, adevărata pocăință: un berbec fără cusur. Numai recunoașterea vinei și smerirea celui care a văzut ce a însemnat pentru Dumnezeu lucrarea Domnului Isus la cruce în legătură cu sine, numai cel ce a văzut cum Domnul, cu energie bărbătească, a plătit acolo lui Dumnezeu vina noastră și prin aceasta a recunoscut cât de groaznică este fapta sa, numai acela a adus o adevărată jertfă pentru vină. Numai pe această bază poate Tatăl să ierte acest păcat (1 Ioan 1.9).

Un berbec este o oaie de parte bărbătească. Oaia este o imagine a Domnului Isus în smerenia Sa, însă berbecul vorbește de maturitate, de creșterea deplină și în același timp despre puterea bărbătească, prin care se realizează poziția. „Berbecul fără cusur ca jertfă pentru vină“ ne arată deci energia duhovnicească prin care Domnul Isus a adevărit poziția Sa de smerenie și în care El a mers cu adevărat ca un miel la măcelărie și a devenit pentru Dumnezeu o jertfă pentru vină. El strigă în Psalmul 40.12: „M-au ajuns fărădelegile Mele, sunt mai multe

decât perii capului Meu“. Aici vedem vina - fărădelegile noastre, pe care El le-a luat asupra Lui. În Psalmul 69.4 El spune: „Trebuie să dau înapoi ce n-am furat“. El nu a răpit nimic, căci noi eram cei vinovați, însă El a trebuit să plătească totul. El a mers tăcut pe drumul Său, ca o oaie care era dusă la tăiere. Însă, în același timp El a mers fără să fie influențat, în energie dumnezeiască pe acest drum al smereniei. Nu sunt inimile noastre impresionate când Îl vedem pe Domnul Isus înaintea judecătorilor, a marelui preot și a lui Pilat, că El nu spune nici măcar un cuvânt pentru dezvinovățirea Sa și nu se împotrivesc deloc învinuirilor false? Numai când El este obligat printr-un jurământ, El dă răspuns, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie să se răspundă când cineva este întrebat de autorități prin jurământ. Vedem la cruce cât de îngrozitor este când lui Dumnezeu I se răpește ceva. Nu este ceva îngrozitor când o creatură mică, neînsemnată, retine lucruri de la Dumnezeu Cel Preaînalt, căruia îi aparțin? În cartea profetului Maleahi vedem cum Dumnezeu judecă aceasta. El spune acolo: „Un fiu cinstește pe tatăl său și un servitor pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oștirilor către voi, preoților, care nesocotiți Numele Meu și care ziceți: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?“ Prin faptul că aduceți pe altarul Meu pâine necurată!“ Și voi ziceți: „Cu ce Te-am pângărit?“ „Prin faptul că ați zis: „Masa Domnului este de disprețuit“. Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta? Ia adu-o guvernatorului tău! Va fi el mulțumit cu tine? Te va primi el cu plăcere?“ zice Domnul oștirilor. Și acum, vă rog, cereți lui Dumnezeu să aibă milă de noi! Vă va primi El cu bunăvoință, când mâinile voastre fac astfel de lucruri? zice Domnul oștirilor. „Cine din voi va închide porțile, ca să n-aprindeți degeaba focul pe altarul Meu? N-am nici o plăcere de voi, zice Domnul oștirilor și darurile de mâncare din mâna voastră nu-Mi sunt plăcute! Căci de la răsăritul soarelui până la asfințit, Numele Meu va fi mare între popoare și pretutindeni se va arde tămâie în cinstea Numelui Meu și se vor aduce daruri de mâncare curate; căci Numele Meu va fi mare între popoare, zice Domnul oștirilor. Dar voi Îl profanați, prin faptul că ziceți: „Masa Domnului este pângărită și ce aduce ea este o mâncare de disprețuit!“ Apoi Dumnezeu continuă: „Blestemat să fie înșelătorul, care are un animal în turma lui și fâgăduiește și jertfește Domnului unul cu defect! Căci Eu sunt un Împărat mare“, zice Domnul oștirilor, „și Numele Meu este înfricoșător printre popoare“ (Maleahi 1.6-14).

Vedem aici cum judecă Dumnezeu, când oamenii Îi rețin ceva și nu-I dau ce este ca drept al Său. Acest Dumnezeu mare este Tatăl nostru. El nu este numai Creatorul, ci Răscumpărătorul nostru, Dumnezeu Mântuitorul nostru, așa cum este El numit în epistolele către Timotei și Tit, care a dat pe singurul Lui Fiu ca să ne mântuiască. El are drept asupra noastră nu numai pentru că este Creator, ci și ca Salvator, căci El a plătit prețul cel mare pentru salvarea noastră. Cât de des este atinsă nu numai slava Sa, ci și inima Sa plină de dragoste, când El vede că noi Îi luăm pe nedrept ceea ce este un drept al Lui. Atunci El indică spre Domnul Isus și spune: „Acesta este El și așa a plătit El ceea ce voi ați răpit“. El a plătit înapoi cu energie bărbătească. Totodată vedem că Dumnezeu Însuși, pe care noi L-am jignit și L-am furat, a dat jertfa, pentru ca El, în dreptatea Sa, să nu ne pedepsească veșnic din pricina vinei noastre. Ceea ce noi am luat de la Dumnezeu, a plătit singurul Său Fiu. Numai când noi recunoaștem enormitatea păcatului, privim desăvârșirea Domnului Isus și harul lui Dumnezeu care a dat pe Fiul Său și pentru acest păcat, ajungem la adevărata judecată de sine și la o adevărată mărturisire înaintea Lui, cu privire la ceea ce am făcut.

Vedem însă apoi, că pentru jertfa pentru vină este nevoie de ceva mai mult. Se spune: „... să aducă Domnului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur din turmă, după prețuirea ta, în sicii de argint, după siclul Sfântului Locaș” (Levitic 5.15). Ce înseamnă „după prețuirea ta”? Nu este prețuirea celui care a păcătuit, căci aceste cuvinte sunt adresate lui Moise! Este vorba deci de prețuirea făcută de Moise. Moise stabilea ce trebuie plătit. Moise este o imagine a Domnului Isus ca mare învățător, care vorbește cu autoritate. Însă aceasta este în legătură cu Evrei 3, unde citim că El este Fiu peste casa Sa (Evrei 3.6). El stabilește ce despăgubire se cuvine lui Dumnezeu. Când eu, de exemplu, am dat prea puțin pentru lucrarea Domnului, atunci Domnul nu mă lasă să hotărâsc cât de mult trebuie să dau ca să fiu iarăși bine. Eu trebuie să-L întreb și El Îmi va spune care este prețuirea Sa. Prețuirea constă din „siclul de argint, după siclul Sfântului Locaș”. Așa cum știm, siclul vorbește în Exod 20 și 38 despre prețul care este plătit pentru răscumpărare, căci peste aceia pentru care s-a plătit o jumătate de siclu de argint, nu venea judecata lui Dumnezeu. Aceasta ne conduce la sângele Domnului Isus, la suferințele Sale pe cruce, la dragostea Sa, care L-a făcut să plătească de bunăvoie acest preț. Aceasta o ia Domnul Isus ca măsură pentru stabilirea a ceea ce noi ar trebui să plătim lui Dumnezeu. Nu este o măsură omenească, ci „după siclul Sfântului Locaș”, adică după măsura care corespunde sfințeniei, locuinței lui Dumnezeu. Dacă este vorba de vină, nu ajunge măsura noastră, ci trebuie să fie măsura care este valabilă în Locul Sfânt. Aceasta este un siclu de argint stabilit după prețul pe care Domnul Isus l-a plătit pentru răscumpărarea noastră, în concordanță cu dragostea Sa.

Este desigur de remarcat că nu citim aici nimic despre faptul că pe baza jertfei pentru vină are loc iertarea; altceva este pentru aceasta. În continuare vom vedea chiar că la păcătuirea față de lucrurile aproapei trebuie mai întâi să se dea înapoi partea luată pe nedrept la care s-a adăugat a cincea parte, înainte ca să poată fi adus berbecul ca jertfă pentru vină. Aici, unde este vorba despre Dumnezeu, găsim mai întâi berbecul, deci mai întâi mărturisirea vinei, însă după aceea și ceea ce noi ar trebui să plătim înapoi lui Dumnezeu. Aici este amintit mai întâi berbecul, apoi se spune: „Să mai adauge a cincea parte la prețul lucrului sfânt față de care a păcătuit și să-l dea preotului. Și preotul să facă ispășire pentru el cu berbecul adus ca jertfă pentru vină și i se va ierta” (Levitic 5.16). Acesta este marele principiu: noi nu trebuie să ne recunoaștem numai vina noastră, ci și să plătim înapoi ceea ce am luat pe nedrept de la Dumnezeu sau am ascuns și să adăugăm la aceasta a cincea parte. Domnul Isus a făcut aceasta la cruce. Ceea ce noi am luat pe nedrept de la Dumnezeu, El a plătit înapoi lui Dumnezeu; însă El a plătit mult mai mult. La legea jertfei pentru vină vom vedea că după prevederile lui Dumnezeu, jertfa pentru vină trebuia adusă pe locul unde se aducea arderea-de-tot. Acest loc indică spre a cincea parte pe care Domnul Isus a plătit-o mai mult. Da, noi putem spune despre El că El a plătit mult mai mult. Aici ni se spune: douăzeci de procente, adică o cincime mai mult.

Noi nu putem plăti înapoi în aceeași măsură bogată, așa cum a făcut-o Domnul Isus pentru noi. Însă lucrul acesta ne este prezentat, ca noi să învățăm de la El, cum trebuie să ne comportăm când trebuie să dăm lui Dumnezeu ceva înapoi. Dacă până acum viața mea nu l-a fost predată în totalitate, atunci aceasta înseamnă că în viitor eu trebuie să-l închin viața într-o măsură mai mare decât cea obișnuită. Vedem aceasta de exemplu la Ioan zis și Marcu. După ce el la început a plecat în lucrare cu Pavel și cu Barnaba, la un timp s-a retras. Greutățile îi păreau prea mari. S-a întors pentru că prețul îi era prea mare, cu toate că el și-a pus viața în slujba Domnului. Vedem însă cum mai târziu, în viața sa, el plătește înapoi lui Dumnezeu ceea ce l-a reținut

pe nedrept și cum adaugă la aceasta „a cincea parte“. El conduce pe Pavel nu numai în toate greutățile, ci merge cu el în închisoare. Desigur, era cu mult mai rău să fii împreună cu Pavel într-o temniță romană, decât să-l însoțești pe drum, chiar dacă anumite pericole erau de întâmpinat. El a plătit vina sa și pe deasupra a cincea parte.

Acesta este pentru noi un principiu important. Dacă noi, ca oameni credincioși, ne cercetăm viața în lumina acestui Cuvânt al lui Dumnezeu și ne întrebăm dacă viața noastră a fost predată Lui, dacă toate aptitudinile noastre și tot ceea ce suntem noi au fost predate Lui și dacă după aceea trebuie să recunoaștem că nu am făcut și nu l-am dat ce era cu drept al lui, chiar și în ceea ce privește banii noștri, averea noastră, timpul nostru, atunci ajungem la recunoașterea că începând de acum încolo trebuie să-I dăm chiar mai mult decât măsura obișnuită și anume a cincea parte pe deasupra, așa încât Dumnezeu câștigă ceva la aceasta. Dacă ajungem la această recunoaștere, atunci vedem ce rezultate are o asemenea restaurare. Un rezultat minunat! Când s-a adus jertfa pentru vină și s-a plătit prețul, atunci Dumnezeu are un câștig, căci El a primit jertfa pentru vină, și încă 20 de procente peste ceea ce l-a s-a reținut pe nedrept, iar eu am un câștig, căci numai prin aceasta am ajuns așa departe, să văd așa de mult din măreția lucrării Domnului Isus. Am trecut prin exerciții duhovnicești care m-au adus mai aproape de Domnul și au lucrat în mine o stare duhovnicească mai bună. În viitor eu voi ști mai bine ce înseamnă să mă predau Lui și voi experimenta binecuvântarea nemărginită care este legată de aceasta, dacă eu mă predau cu adevărat Lui și Îi slujesc cu toată inima și cu toate aptitudinile mele.

Ajungem acum la cel de-al doilea caz: „Când va păcătuia cineva, făcând împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuie făcute, chiar dacă n-a știut, se va face vinovat, purtându-și astfel vina“ (Levitic 5.17). Aici este vorba, deci, de lucrurile care se fac și care sunt interzise în Cuvântul lui Dumnezeu. La aceasta constatăm în primul rând că nimeni prin neștiință nu va fi considerat nevinovat. În viața zilnică, oricine înțelege că așa trebuie să fie. Orice cetățean este privit ca și cum ar cunoaște legile, căci acestea sunt date publicității. De aceea oricine se poate informa cu privire la ele. Când însă este vorba de legile lui Dumnezeu, omul și chiar câte un credincios nu vor să le recunoască. Însă noi avem Cuvântul lui Dumnezeu în mână. Dacă l-am studia cu râvnă, am ști ce ar trebui să facem după voia lui Dumnezeu și ce nu ar trebui să facem. Însă dacă eu n-am putut încă să citesc tot Cuvântul lui Dumnezeu, căci nu sunt credincios de mult sau din alte motive, atunci știu, dacă am cu adevărat părtășie cu Domnul, dacă este ceva împotriva voii Sale.

În 1 Ioan 2.20 și 27 este vorba de copilașii în Hristos, care tocmai au crezut Evanghelia și au fost unși și pecetluiți cu Duhul Sfânt: „Dar voi aveți ungerea din partea Celui Sfânt și știți toate“. Asta nu înseamnă că acești tineri credincioși cunosc toate lucrurile rele! Tocmai aceasta nu vrea Dumnezeu. De aceea în Romani 16.19 se spunea: „Eu vreau însă să fiți înțelepți în ce privește binele și nevinovați în ce privește răul“. Este o minciună a Satanei că noi trebuie să cercetăm toate, ca să știm dacă ceva este bun sau rău. Într-adevăr, se spune în 1 Tesaloniceni 5.29: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun“, însă aici este vorba de prorociile în timpul străngerilor laolaltă, în care Duhul Sfânt poate lucra liber. Noi trebuie să cercetăm tot ceea ce auzim sau vedem în străngerile laolaltă, dacă totul este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea dacă este bun. Ceea ce stă în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să lepădăm. „Și ceilalți să judece“ (1 Corinteni 14.29). Noi trebuie să ne preocupăm mereu cu binele, iar cu răul numai când nu se poate evita, ceea ce din nefericire se petrece deseori în această lume păcătoasă.

Dacă am părtășie cu Domnul, voi constata de îndată dacă cel care-mi vorbește este vocea Păstorului Celui bun. „Oile Mele ascultă glasul Meu... și ele vin după Mine“, spune Domnul în Ioan 10.27. Dacă eu n-am nici un sentiment pentru glasul Lui, aceasta este dovada că eu nu sunt destul de aproape de Domnul și inima mea nu ascultă în mod necondiționat. „Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va recunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi“ (Ioan 7.17). Cu privire la dese plângeri, că este așa de greu să recunoști voia Domnului în anumite cazuri concrete, aceasta este un principiu important. Cei mai mulți credincioși, fie tineri fie bătrâni, se plâng în această privință. În mod obișnuit cauza constă în aceea că se vrea urmărirea drumului propriu ales după propria voință sau după dorințele proprii. La aceia care doresc să asculte cu adevărat de Domnul, pricina constă în faptul că ei sunt prea puțin obișnuiți să asculte de Domnul și de aceea în practică ei cunosc prea puțin vocea Păstorului. Desigur, vorbesc acum numai de cazurile unde în viața practică a credinciosului nu este prezentă nici o neascultare vădită sau ascunsă, adică păcate descoperite. Dacă acesta este cazul, Domnul nu dă nici un răspuns, ca să-l trezească din indolență sau ca să descopere ce este prezent în inima acestui credincios. Vedem aceasta de exemplu la împăratul Saul, în 1 Samuel 13.8-14 și 6-19.

Cât de des vedem ceva de felul acesta în viața practică a credincioșilor! Ei spun atunci: „Nu-mi dau seama de lucrul acesta“ sau: „Aceasta poate să însemne totuși și altceva“ sau aceasta se potrivește pentru timpurile de atunci, însă nu pentru timpul și împrejurările în care noi trăim“. Prin aceasta se consideră a fi liber să trăiască după dorințele propriei firi. Însă aici spune: „Chiar dacă n-a știut, se va face vinovat și își va purta vina“. Dacă nu înțeleg vreuna din hotărârile Cuvântului lui Dumnezeu sau nu vreau să le înțeleg, prin aceasta eu nu sunt scuzat. Părtășia cu Tatăl este întreruptă și nu va fi refăcută înainte ca eu să aduc jertfa mea pentru vină și să plătesc vina mea. Atâta timp cât eu îmi port fărâdelegea, Dumnezeu în cârmuirea Sa îmi va sta împotriva.

„Să aducă preotului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur, luat din turmă, după prețuirea ta. Și preotul să facă pentru el ispășirea greșelii pe care a făcut-o fără să știe; și i se va ierta. Aceasta este o jertfă pentru vină. Omul acesta se făcuse vinovat față de Domnul“ (Levitic 5.18).

Ce mare pagubă duhovnicească este pentru mine, dacă spun despre ceva care este în Biblie: „Aceasta eu o înțeleg altfel“ sau dacă nu vreau s-o înțeleg și devin vinovat față de Dumnezeu, pentru că prin aceasta Îi rețin ceva pe nedrept. Dumnezeu în cârmuirea Sa nu-mi va ierta fapta aceasta, ci mă va judeca pentru ea. Ce rușine este un asemenea mod de comportare față de Tatăl nostru, de Dumnezeu - Mântuitorul, care la cruce a judecat pentru mine pe singurul Său Fiu, ca prin aceasta El să mă curățească de toate păcatele și să-mi poată da ce poate să dea un Dumnezeu atotputernic!

Ajungem acum la al treilea caz, unde este vorba de păcatul față de aproapele. Este frapant că aici nu este vorba de neștiință sau greșală, ca în pasajul anterior. Nu este aceasta o mărturie tristă despre purtarea oamenilor - și a credinciosului - față de Dumnezeu? Noi ne facem mai multe gânduri cu privire la îndatoririle noastre și păcatele noastre față de semenii noștri, decât față de Dumnezeu. Noi devenim mai repede conștienți de faptul că am păcătuit față de un om decât față de Dumnezeu.

„Când cineva va păcătui și se va purta cu necredincioșie față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru incredințat lui sau dat în păstrarea lui, sau

va fura sau va înșela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut sau făcând un jurământ strâmb cu privire la un lucru oarecare pe care îl face omul și păcătuiește“... (Levitic 6.2-3).

În primul rând este izbitor faptul că Dumnezeu spune că noi săvârșim necredincioșie față de El, când păcătuim față de aproapele nostru. Dumnezeu și Domnul Isus privesc nedreptatea înfăptuită față de un frate sau față de o soră, ca îndreptată împotriva lui Dumnezeu! În cârmuirea Sa, Dumnezeu va judeca și va pedepsi aceasta, ca și când noi am fi înfăptuit nedreptatea împotriva Lui. De aceea și în acest caz jertfa pentru vină și despăgubirea este aceeași, ca și în cazul când noi am reținut lui Dumnezeu ceva pe nedrept. Acest principiu îl găsim și în Faptele Apostolilor 9.4, unde Domnul spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?“ pe când Saul prigonea pe credincioși. Noi suntem mădulare ale trupului Său și făcuți una cu El. Noi suntem de asemenea copii ai Tatălui, așa că El simte răul făcut nouă ca și cum s-ar fi făcut Lui. Ce lumină serioasă aruncă aceasta asupra păcatelor și greșelilor noastre față de credincioși!

Cum păcătuiesc eu față de un frate sau o soră sau față de toți credincioșii împreună? În versetele următoare este vorba de lucrurile materiale și de acestea poate fi vorba și la noi. Toate prevederile legii sunt pentru noi niște simboluri ale lucrurilor duhovnicești. Israel era o adunare pământească, căreia cineva îi aparținea prin naștere. Și binecuvântările ei erau pământești, așa cum arată clar Deuteronom 28. Adunarea, trupul lui Hristos este totuși o comunitate duhovnicească, din care fac parte cei care au fost câștigați, care după ce au crezut toată Evanghelia, au primit Duhul Sfânt. Noi suntem binecuvântați cu toate binecuvântările duhovnicești (Efeseni 1.13). Relația noastră unii cu alții ca oameni credincioși este deci duhovnicească, deși deseori pot fi prezente și legături pământești, materiale, pentru că noi locuim încă pe pământ.

În Deuteronom 15 ne sunt prezentate diferite lucruri care ne arată în ce mod putem reține ceva pe nedrept de la frați și surori, însă și cum le putem da ceva. Când de exemplu o soră vine regulat duminica dimineața la ora de închinare cu inima goală, pentru că ea a neglijat în timpul săptămânii să se ocupe cu Domnul, ea reține atunci pe nedrept ceva nu numai de la Domnul, ci și de la frații prezenți. În inima ei nu este nimic prezent, pe care Duhul Sfânt să-l poată folosi, ca împreună cu adorarea din inimă a celorlalți să se ridice spre Dumnezeu ca o lucrarea de un miros plăcut. Tot așa poate fi și la un frate. Dacă Duhul Sfânt vrea să mă folosească în strângerile noastre laolaltă ca gură a Adunării în rugăciune sau în închinare sau ca gură a Domnului la lucrarea în Cuvânt, atunci eu rețin ceva pe nedrept nu numai de la Domnul, ci și de la frați, dacă nu mă las folosit. Cuvântul lui Dumnezeu spune că eu trebuie să iubesc pe frați și pe surori. Nu le rețin eu ceva pe nedrept din ceea ce este un drept al lor? Este adevărat ce a spus odată un frate: „Singurul asupra căruia noi avem un drept, este locul în iad, căci pe acesta l-am câștigat noi. Însă noi avem privilegii infinite, care pot fi obținute numai prin har“.

Nu mint eu pe fratele meu, când ceea ce el mi-a istorisit confidențial, eu spun altora, abuzez sau disprețuiesc ceea ce mi-a povestit? Sau, dacă eu nu spun adevărul cu privire la ce știu de la el sau ceea ce mi-a povestit el? Nu-l nedreptățesc eu, când tăgăduiesc sau micșorez aptitudinile sau darurile duhovnicești pe care el le-a primit? Dacă eu nu dau unui frate sau unei surori cinstea care li se cuvine, datorită stării lor duhovnicești - căci unui creștin i se cuvine cinste, potrivit umblării sale cu Domnul și stării lui duhovnicești - nu le iau eu atunci ceva din ce li se cuvine? Când eu aud că se spune ceva despre

un frate, despre care știu că nu este adevărat, iar eu nu mă împotrivesc acestuia și nu spun că eu pot dovedi că nu este adevărat, nu răpesc eu cinstea fratelui? Noi putem număra încă multe alte situații asemănătoare chiar referitor la lucrurile materiale, ca bani sau altceva. Probabil că eu datorez bani unui frate și nu-i dau înapoi pentru că el a uitat sau din alt motiv. Sau poate am împrumutat o carte de la el și nu i-o mai dau înapoi. Sunt atât de multe lucruri pe care noi le putem reține de la frații noștri, cu toate că ei au drept asupra lor sau, mai bine zis, noi le suntem datori în privința aceasta. Vedem ce spune Dumnezeu în privința aceasta:

„...când va păcătuia astfel și se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat prin jaf sau luat prin înșelăciune, sau încredințat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ fals, să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din prețul lui și să-l dea în mâna stăpânului lui, în ziua când își va aduce jertfa pentru vină. Iar ca jertfă pentru vină, să aducă Domnului pentru păcatul lui un berbec fără cusur, luat din turmă, după prețuirea ta și să-l dea preotului. Și preotul va face pentru el ispășirea înaintea Domnului și i se va ierta, oricare ar fi fost lucrurile care l-au făcut vinovat“ (Levitic 6.4-7).

Am observat noi ordinea din versetele 5 și 6? Dumnezeu spune că în acest caz trebuia mai întâi dată despăgubirea, înainte de aducerea jertfei pentru vină. Numai după ce a fost dată despăgubirea, la care s-a adăugat a cincea parte și apoi s-a adus jertfa pentru vină, urmează iertarea din partea lui Dumnezeu. Dacă este vorba de lucruri între credincioși, atunci Dumnezeu dorește ca noi să dăm mai întâi celui alt, pentru paguba pe care i-am făcut-o, despăgubirea și 20 de procente mai mult decât i-am luat ceva pe nedrept. Dacă eu am arătat prea puțină dragoste unui frate, trebuie mai întâi să recunosc aceasta înaintea lui și să-l iubesc cu 20 de procente mai mult. Dacă eu am cinstit prea puțin pe un frate, atunci eu trebuie să-l cinstesc cu 20 de procente mai mult decât ar fi fost normal. Când el vede ce a lucrat harul lui Dumnezeu în mine, inima sa va fi satisfăcută, așa încât el se va întoarce liber și deschis spre mine și problema va fi rezolvată. Acest gând este foarte serios. Nu am experimentat noi deja că cineva spunea: „Am mărturisit înaintea lui Dumnezeu, de aceea acum sunt curat“ și părerea lui era că nu mai avea nimic de făcut față de persoana aceea sau cel mult să spună: „Nu trebuia să fac așa“ și nimic mai mult? Dacă noi ne purtăm așa, nu avem nimic înapoi din ceea ce am luat pe nedrept și nici cele 20 de procente. Numai când recunoaștem pe deplin că am păcătuia și am făcut nedreptate, înapoiem ceea ce am luat pe nedrept. Atunci nu mai avem nevoie de dezvinovățirea acestea: „Ah, nu m-am gândit chiar așa“ sau „Asta nu trebuie s-o interpretezi așa“, ci noi dăm totul și adăugăm 20 de procente la aceasta. Așa am văzut și la celelalte jertfe pentru păcat. Mai trebuie să depunem înaintea lui Dumnezeu și a aproapelui o mărturie deplină și apoi să dăm a cincea parte mai mult, așa încât cel care a suferit paguba să devină acum mai bogat decât a fost mai înainte. El a primit atunci înapoi ceea ce eu i-am răpit sau reținut și acum obține încă 20 de procente pe deasupra. Prin aceasta el a devenit mai bogat și problema nu lasă înapoi nici o amărăciune în inima lui, ca el să poată spune: „Mi-a făcut nedreptate“, ci atunci va fi bucurie în inima Sa, pentru că a devenit mai bogat, căci am rezolvat problema cu adevărat.

Când eu am făcut aceasta, Dumnezeu spune: „După ce tu ai rezolvat problemele cu frații și cu surorile, vino cu mărturisirea vinei tale la Mine“. Dumnezeu vrea ca noi să rezolvăm mai întâi problemele dintre noi, înainte ca noi să venim la El. Înainte de a face acestea, El nu primește jertfa noastră pentru vină. Când, după aceea noi venim la El cu judecata noastră de sine,

citim că preotul face ispășire pentru noi și ni se va ierta. În acest mod vrea Domnul Isus, Marele Preot, să îndepărteze răul.

Nu credem că toate problemele vechi se vor rezolva dacă noi ne-am purta după aceste principii, ca nici un lucru vechi să nu rămână „răni vechi“, care niciodată n-au fost curățite cu adevărat în modul descris aici? Însă a fi în stare pentru aceasta, trebuie să fii bogat duhovnicește. Un sărac duhovnicește niciodată nu va putea să înlătura pe deplin, conform gândurilor lui Dumnezeu, vina față de un frate sau față de o soră. Consecința acesteia este că relațiile sale cu fratele sau cu sora niciodată nu vor putea fi restaurate pe deplin și el nu va avea niciodată părtașie deplină cu Tatăl și cu Domnul Isus. Nu poate fi aceasta cauza că așa de multe inimi sunt înstrăinate una de alta? Numai privirea la Domnul Isus, care pe cruce a plătit pe deplin nu numai datoria noastră față de Dumnezeu, ci a dat și o a cincea parte mai mult, încît harul lui Dumnezeu și dragostea Sa pot face inima noastră suficient de bogată, ne poate face să pășim pe drumul restabilirii care ne este arătat aici de către Dumnezeu. Este singurul drum! În acest caz Dumnezeu nu spune: „Dacă tu ești prea sărac, Eu sunt mulțumit cu mai puțin, cu o capră, o pereche de turturele sau cu a zecea parte dintr-o efă de făină“. În căile Sale de cârmuire Dumnezeu trebuie să pretindă aici prețul întreg. Numai așa este posibilă restabilirea. Cât de serios ne vorbește aceasta! Sunt inimile noastre suficient de bogate ca să pășească totdeauna pe acest drum? Dacă nu este așa, aceasta nu depinde de Dumnezeu. El ne-a prezentat mai întîi arderea-de-tot la care noi am văzut că Domnul Isus a plătit mult mai mult decît noi datoram, pentru ca astfel tot ce era între noi și Dumnezeu să poată fi îndepărtat, ca prin aceasta Dumnezeu să poată acum să ne facă nespuse de bogați, ceea ce a și făcut. Apoi El ne-a arătat în jertfa de mâncare toată slava personală a Domnului Isus, ca astfel noi, ca preoți, să ne putem hrăni din ea și prin aceasta să devenim practic asemenea Lui. În cele din urmă El ne-a adus la masa Sa cu jertfa de mulțumire, ca acolo împreună cu Tatăl și cu Fiul să avem parte de masa minunată - să ne hrănim din toată slava lucrării minunate de pe cruce a Domnului Isus. Dacă noi am văzut lucrul acesta cu adevărat și l-am luat în inima noastră, suntem atît de bogați încît să putem plăti pe deplin datoria noastră față de frați sau față de surori și cu ușurătate să putem să le dăm în plus „a cincea parte“ și să dorim aceasta. Să ne dăruiască Domnul har, ca așa să fie.